

13 november 2009

De hoop om eens tot minstens acht uur te slapen is ook nu ijdel gebleken: om zes uur hebben de klokken van een naastgelegen kerk mij wakker geluid. Het was dus weer een nacht in twee etappes.

Om 9.30. vertrekken we naar de luchthaven. De formaliteiten verlopen vlot, papa Daniel brengt alles in orde. We vliegen over een fel bewolkt Congo. Er is dus niet veel te zien.

Op Ndjili kennen we geen 'grensproblemen', de grens- en migratieformaliteiten verlopen ook hier vlot. Hypoliet staat ons op te wachten en voert ons naar de cinquième rue in Limete. Daar bel ik Dominique van Socfin op om een afspraak te maken waarna Yves en ik naar Memisa stappen, een paar poorten verder in de straat.

Samen met Ernest, verantwoordelijke voor de logistiek bij Memisa, zoeken we op wie die defecte nieuwe schakelaars verkocht heeft. Ernest belt de verkoper op, legt de situatie uit en geeft mij de telefoon door. Ik leg alles nog eens uit. De man aan de andere kant van de lijn probeert mij wat belachelijke te maken en mij met een kluitje in het riet te sturen. Ik antwoord hem: "Luister, ik ben niet om het even wie. Ik ben elektricien, heb die schakelaars uitgemeten met een ohmmeter die ik vanuit België meegebracht heb. Tien van de twaalf schakelaars zijn defect, werken niet! Het kan niet dat nieuwe schakelaars defect zijn!" De man bindt in en zegt dat hij ze wil vervangen door nieuwe. Ik zeg hem dat ik dat niet wil. Hij moet mij nieuwe, kwalitatief betere schakelaars leveren. Ernest neemt weer van mij over, geeft de man nog een flinke uitbrander en deelt hem mee dat hij nog vóór 16u. zal langskomen om de slechte schakelaars om te ruilen voor nieuwe. Daarna leg ik aan Ernest nog eens goed uit welk soort schakelaars ik wil, ik maak hem een tekening als voorbeeld. Hij

zal de schakelaars met Henriette meegeven als ze volgende week weer naar Katako-Kombe vertrekt.

Nu heb ik nog een chauffeur nodig die mij naar Socfin kan brengen. Gaetan, die ik daarover aanspreek, zegt me dat het in orde zal komen. Het is mij echter nogal rap duidelijk dat ik wat zal moeten pushen om aan een chauffeur te geraken. Men kan opmerken dat ik zelf wel zou kunnen rijden? Wel zo simpel is dat niet. Het verkeer is hier onbeschrijfelijk chaotisch zodat het meer dan aan te raden is dat hier alleen chauffeurs rijden die ervaring hebben met dit soort verkeer. Uiteindelijk blijkt Camille vrij te zijn, samen rijden we naar Socfin (Nocafex op de Route des Poids Lourds). Ze hebben daar mooie geklimatiseerde bureaus. De koelte daar is een heel aangenaam contrast met de buitentemperatuur die om 15u. 38°C in de schaduw bedraagt, in de zon is het nog meer.

Met Dominique hebben het we nog kort over Mapangu. Ik zeg hem dat we zeer onder de indruk waren van het werk van Caroline. Na ons vertrek kregen ze daar bezoek van twee personen van een organisatie die actief is in de bestrijding van AIDS. Die hebben zich ten overstaan van Caroline niet al te positief gedragen zodat ze met een 'zware kater' achterbleef. Dominique heeft haar wat kunnen opbeuren: Iedereen daar is zeer tevreden over wat ze presteert. Dominique moet haar zeker meedelen wat wij van haar vinden en van wat ze daar verwezenlijkt heeft. Een argonome zonder voorgeschiedenis in de gezondheidszorg, Caroline dus, die op minder dan één jaar erin slaagt om zich in de 'materie' in te werken en met zachte hand een aantal zaken weet te organiseren of reorganiseren, is noch min noch meer fenomenaal.

Kinshasa, zicht bij het landen op N'djili

We gaan de autoclaaf bekijken in het gigantische depot van Socfin. Dominique laat op mijn vraag de emballage openbreken. De autoclaaf ziet er heel bruikbaar uit voor Katako-Kombe. Hij kan zowel met elektriciteit als met hout op temperatuur gestookt worden. Alleen, en dat komt hier wel meer voor, een handleiding ontbreekt. Ik zal dus morgen Ernest moeten bellen zodat hij voor ons een handleiding kan opzoeken.

Tegen 16u. ben ik weer bij de Kapucijnen. Yves is daar ook al. Hij had nuttige gesprekken met de boekhouding en met Florimond van Memisa. Terwijl ik een douche neem (mens doet dat deugd met die hitte hier!), belt hij Jean op om hem te melden dat we klaar zijn. Jean komt ons ophalen om in het centrum van Kinshasa op restaurant te gaan.

Tijdens een aperitiefje bij Jean praten we nog wat over 'du n'importe quoi'. Op restaurant eet

ik 'liboke', een inlands traditioneel gerecht waarbij vlees of vis in grote bladeren gewikkeld klaargemaakt wordt. Ik krijg de visversie met mokemba, licht gebakken banaan. Het was héél lekker. De pintjes bij het eten zijn werkelijk zeer verfrissend. Na het eten rijdt Jean mij eerst terug naar Limete, Yves zal de nacht bij Jean en Cathérine doorbrengen. Voor het slapengaan neem ik nog een verfrissende douche. Het wordt een nacht in meerdere etappes. Eerst pruttelt mijn maag wat tegen, een reactie op de look in de lekkere liboke. Een goed uur later valt de elektriciteit uit, er is dus geen airco meer. Het wordt ontzettend warm in de kamer. Eén van de veiligheden is gesprongen. Eens dat opgelost is, slaag ik er toch in om vier uren non stop te slapen. Commentaar van Luc Vansina op het springen van de veiligheden: "Dat is hier dagelijkse kost. De leidingen zijn slecht. Eens je dat weet, kan je ermee leven."